

Predikan Tacksägelsedagen 13/10 2013

Bibeltexter: Jer.31:3-6, Upp.4:8-11, Matt.15:29-31

Förra helgen var det fint väder, som gjort för att vara ute i trädgården, om man nu har en sådan, och höströja. Således rustade jag mig med spade för att gräva upp lite av en växt som spridit sig alltför vitt och brett enligt mitt tycke. Den hade dock ett rejält rotsystem, både långsträckt och tätt. Med min rätt begränsade armstyrka gick det tungt och ganska långsamt. Jag svettades och för att uttrycka det mildt så avtog min trädgårdslust allteftersom. När jag till sist ändå hade fått ett ganska bra grepp om torvan som nu skulle avlägsnas, stod balanserandes inne bland andra växter som jag helst inte skulle trampa ner och just skulle göra den slutgiltiga kraftansträngningen för att få loss den – då utropar dottern, 5 år: "Vänta mamma!" med angelägen stämma. Jag stannar upp, hon skyndar till, dyker ner invid torvan och utbrister lyckligt: "En nyckelpiga!"

Tacksägelsedagen med sin överskrift "Lovsång" är en övning i att upptäcka tillvarons nyckelpigor. En övning i att hitta vår förundran inför livet. En övning i att se bortom det jag ska åstadkomma och uträtta. En övning i att glädjas över att få finnas i en fantastisk värld och att känna förvissning om att både jag och världen existerar inuti Gud.

Den gångna veckan har den som varit minsta lilla intresserad kunnat få en del hjälp i sin förundran via all rapportering kring de olika upptäckter och konstruktioner som i år ska belönas med Nobelpriset. Också när de uttrycks i sin allra mest förenklade form, för att vi vanliga amatörer ska kunna få en uppfattning om vad det handlar om, så kan man känna sig lika storögd och härligt upprymd som en femåring inför en nyckelpiga. Vilken värld vi har! Så detaljrik, så ändamålsenlig, så hemlighetsfull! Vilken skaparkraft och vilken skaparglädje den är kommen ur och vilar i!

Jag är övertygad om att vi kan öva upp vår nyckelpige-attityd till världen och tillvaron. Men jag tror att lovsång och tacksamhet inte alltid känns, eller i alla fall inte alltid känns *igen*. Vi är ju så komplexa vi människor. Tacksamhet kan ha toner av både glädje, vemod, sorg eller lättnad, allt i en salig blandning. Att då och då *känna*, att stämma in i utrop och jubel som i t.ex. psaltarpsalmen idag, det stärker livskänslan och gudstilliten. Men lovsång är kanske mindre en känsla inför och mer en synvinkel på tillvaron. Inte en putsad yta av präktighet och lycka eller av positivt tänkande. Utan en djup förvissning om att livet är gåva. Och att den gåvan har en givare.

Men det är också en smärtsam och tydlig mänsklig erfarenhet, från Jobs bok i bibeln och in i våra egna liv, att livets goda är ojämnt fördelat. I sitt eget liv kan det ibland vara svårt att känna igen lovsången och långt mindre att uttrycka den. Tittar vi ut över vår värld och all dess nöd så kan det i sanning kännas som att lovsången kommer av sig. Tage Danielsson uttryckte tillvarons utmaning såhär underfundigt och klokt: "Se där vår svåra roll, att inse världens lidande med glädjen i behåll".

Kan vi hålla påskens hopp levande trots allt? Kan vi tro på ljusets och kärlekens styrka? Ja, då kan vi kanske fira tacksägelsedag med lovsång. Men om min egen lovsång har tystnat – då får vi vila i berättelsen i Uppenbarelseboken om de fyra varelserna, de som dag och natt håller lovsången till Gud levande, i evigheters evighet.

Maria Stenfeldt